

ע"פ 4723/12/22 - נדים אבו נגמה נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים- פלילי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4723-12-22 אבו נגמה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 453124/2018

בפני מערער כבוד השופט משה בר-עם כבד השופטת חנה לומפ כבוד השופט אלעזר נחלון
נדים אבו נגמה
ע"י ב"כ עוה"ד אכרם אבו לבדה
נגד משיבה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים- פלילי

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן). בפסק הדין הורשע המערער בעבירה של החזקת נשק, ונגזרו עליו עונשים שונים ובכלל זה 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור מופנה הן כלפי ההרשעה והן כלפי העונש.

2. לאחר שבחנו את טענות הצדדים אנו סבורים כי דין הערעור להידחות, על שני ראשיו.

3. באשר להרשעה הרי שהכרעת הדין מפורטת ומנומקת.

בית משפט קמא קבע, כי לא נפל פגם בביצוע החיפוש שכן קמה סמכות בדין לבצעו גם בלא צו בית משפט. לטעמנו, בדין כך נקבע: לפני מבצעי החיפוש עמד מידע מודיעיני על החזקת הנשק ועל החשש לשימוש בו. עובדות אלה מלמדות כי לגבי הבית היה "יסוד להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב" (סעיף 25(1) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969), ומפאת הדחיפות הייתה חשיבות לביצוע החיפוש ללא דיחוי. התייעצות עם הפרקליטות אינה מלמדת על כך שהייתה שהות לפנות לבית המשפט. אדרבא, ניתן ללמוד ממנה על הזהירות היתרה שנקטה המשטרה בטרם ביצוע החיפוש בלא צו מקדים. כמו כן, לא נפל פגם בכך שהחיפוש נערך גם בדירה המצויה בקומה שמעל, שכן גם היא הייתה בחזקת המערער ומן המידע שעמד בפני השוטרים עלה החשש שהמערער מחזיק גם בכלי נשק נוסף לזה שנמצא. מכל מקום, הדבר אינו פוגם בחיפוש שנערך בבית המערער עצמו. גם ביתר הטענות בנוגע לחיפוש לא מצאנו ממש.

4. בית המשפט קבע כי האקדח נתפס בבית וכי הבית הוא בית המערער. כמו כן נקבע כי האקדח שנתפס הוא האקדח שנבדק במעבדת הנשק וזאת, בין היתר, על סמך עדות השוטר ועל סמך המספר הסידורי של האקדח. מדובר בממצאי עובדה ומהימנות מובהקים, שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. נציין באופן קונקרטי כי בשים לב להנמקות שניתנו בנוגע לכך שהאקדח שנתפס הוא זה שנבדק, לא מצאנו ממש בטענה שלפיה הממצאים בעניין זה בוססו כביכול על "ידיעה אישית" של המותב שדן בהליך, שאינה מהווה "ידיעה שיפוטית".

5. גם הטענות בנוגע לפגם שנפל בהודאת המערער בהיעדר הודעה על זכות ההיוועצות דינן להידחות. בית משפט קמא קבע כממצא עובדתי שלמערער הודע על זכותו להיוועץ בעורך דין, וזאת על יסוד מסמכים כתובים וכן עדות החוקר שגם תועדה במזכר. אכן, צודק בא-כוח המערער כי נפל פגם באופן מתן ההסבר בדבר זכות ההיוועצות, שכן החוקר נקט בלשון שגויה בעת שתרגם את המונח "סנגור". עם זאת, בנסיבות המקרה דנן אין בפגם האמור כדי לשנות מהמסקנה כי המערער היה מודע לזכויותיו, לרבות לעניין ייצוגו על ידי עורך דין פרטי. המערער ביקש להתקשר לרעייתו לצורך הסדרת הייצוג, ואף עשה זאת בפועל, אולם למרות זאת הוא לא ביקש להפסיק את החקירה לצורך כך (וראו לעניין זה עמוד 1 לתמליל החקירה שורה 22 עד עמוד 2 שורה 3). בנסיבות אלה, לטעות בתרגום אין נפקות מעשית ומשפטית.

6. גם ביתר הטענות לא מצאנו ממש.

7. אשר לערעור לעניין העונש, הרי שיש לדחות גם אותו. בית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש להחמיר עם אלה המבצעים עבירות נשק (ראו למשל ע"פ 579/22 מדינת ישראל נ' טחאינה, פסקאות 15-16 (13.6.2022)). במקרה שכאן בית משפט קמא שקל את כל השיקולים הרלוונטיים הנוגעים לעניין ובהם חלופת הזמן, היעדר עבר פלילי, הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה ועוד, ואיזן כהלכה בין השיקולים השונים. לא מצאנו כי עונש המאסר שהטיל בית המשפט על המערער חורג מן העונש הראוי במידה המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור (וראו והשוו רק לאחרונה רע"פ 3636/23 אבו אלכיעאן נ' מדינת ישראל (16.5.2023)).

8. סוף דבר, הערעור על פסק הדין נדחה.

ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"ג, 02 יולי 2023, בהעדר הצדדים.

אלעזר נחלון,
שופט

חנה מרים לומפ,
שופטת

משה בר-עם,
שופט